

VÍTEŽ JAZZOVÉ SOUTĚŽE JAN ŠESTÁK

TEXT: PETR VIDOMUS

Jan Šesták, autor vítězné skladby *The Chill*, foto: Štěpán Filip

K jazzu jej přivedl poněkud analytický zájem o zákoutí harmonie. Nyní dvaaadvacetiletý basista a skladatel Jan Šesták má ale slabost pro metal; jak je ostatně znát v jeho skladbě *The Chill*, která zvítězila v soutěži OSA a Bohemia JazzFestu jako nejlepší jazzová skladba autora do 35 let.

Někdo na zkoušce spustil Škodou lásky a začalo se jamovat

Předání ocenění, foto: David Turecký

Vaše skladba *The Chill* byla oceněna v jazzové soutěži, ale obsahuje i takřka metalové prvky. Co vás inspirovalo k tomuto spojení?

První náčrty skladby jsem začal psát kvůli seminární práci na gymnáziu, kde jsem zkoumal prolínání žánrů, které je pro dnešní dobu charakteristické. V té době jsem poslouchal mnohem více metalu než teď, ale i nadále mě baví umělci, kteří propojují agresivnější elektronické prvky s výrazným jazzovým zvukem, ať už v melodii, nebo v harmonii. Takže to byl určitě záměr.

Při zkoušení na Ježkově konzervatoři prý byla skladba vnímána poměrně kontroverzně. Proč tomu tak bylo?

Na školních seminářích se obvykle vlastní skladby prezentují notami a demonahrávkami. Skladbu jsem popsal podobně jako teď vám a padlo mnoho dotazů, zda jsme ji už zkoušeli a zda ji budeme schopni zahrát čistě a precizně, zvlášť kvůli použitému sedmidobému metru. Lichá metra mě baví, i když to může působit jako mladická nerozvážnost. Učitele zajímalo, zda to zvládneme bez použití kliku nebo jiných berliček.

Chtěl jste si při tvorbě skladby *The Chill* vyzkoušet něco konkrétního, například nějaký skladatelský postup?

Neřekl bych. Obvykle vycházím z nějakého impulsu nebo zadání, zde tedy seminární práce. Mám zároveň rozsáhlou zásobu prvků, které si zapisuji z různých skladeb, jež mě inspiřují – mohou to být rytmické či melodické útržky. V případě *Chill* to byl nápad s basovou prodlevou, nad kterou se mění harmonie, ale zní to jako jeden akord s různými tenzemi. Vždy si vytvořím představu, jak by skladba měla znít, a pak do ní dosazuji ty prvky, které s mou vizí souzní.

Oceněnou skladbu *The Chill* interpretuje Wonder Brass Company, v současnosti asi váš hlavní projekt. Mohl byste o kapele říct něco bližšího?

Kapela vznikla vlastně náhodou na Ježkově konzervatoři, jde o školní projekt. Vznikla rok před mým nástupem a většina lidí z ní později odešla. Když jsem přišel, zůstal jen bubeník a kytarista, náš kapelník Jakub Krieger. S Kubou jsme si sedli v tom, co posloucháme a jak přistupujeme k rytmu a harmonii. Přivedl jsem klávesáka Honzu Drábka, mého

spolužáka, který také studuje skladbu a má podobný pohled. Ve školním studiu jsme nahráli EP *Jablko poznání* a začali se prosazovat s vlastní tvorbou. Nyní stavíme na moderní fúzi s příměsí funku a rocku.

Baví mě umělci, kteří propojují agresivnější elektronické prvky s výrazným jazzovým zvukem.

Zmiňované EP vyšlo loni. Je oceněná skladba *The Chill* předzvěstí dalšího chystaného alba?

Přesně tak. Album chystáme, i když původní termín vydání jsme nestihli. *Chill* by měla být součástí alba. Zbývá nám pár skladeb donahrát, u některých plánujeme i klip. Cílem je delší a žánrově rozmanitější nahrávka než EP, kde byly výhradně skladby Kuby Kriegera. Na albu se objeví skladby jak ode mě, tak od

Jan Šesták při koncertě Wonder Brass Company, foto: Štěpán Filip

Ať chcete, nebo ne, nástroj se na vás podepíše.

profesory a jsem vděčný, že naše oddělení funguje tak, že není problém domluvit si osobní konzultaci s kým-koliv, kdo je zrovna potřeba. **Na ZUŠ jste studoval housle, nyní je vaším hlavním nástrojem baskytara. Zároveň se věnujete kompozici. Myslíte, že primární nástroj předurčuje, jak o kompozici uvažujete?** Myslím, že je to hodně podvědomý, ale výrazný vliv. Náš kapelník Kuba Krieger to dobře vystihl, když jsem napsal takovou unisono pasáž a on řekl: „No, to je prostě vypsaná basová linka.“ To mě hodně zarazilo, že je to tak moc na mých melodích znát. Ať chcete, nebo ne, nástroj se na vás podepíše. Snažím se proti tomu

to možná kontroverzní, například u klavíristů je hodně znát, že uvažují o psaní z pozice piana, a nemyslím si, že to je vždy ku prospěchu věci.

V Divadle ABC nyní běží hra Ježek, o životě známého českého skladatele. Pro ni jste zaranžoval původní Ježkovy skladby, které také hraje orchestr pod vaším vedením. Co vám tato práce dala?

Koncept je takový, že hra je doprovázena dvojí hudbou: jednak scénickou, kterou složil Martin Srpek Konvička, a pak písněmi Jaroslava Ježka, které hraje ve stylu Osvobozeného divadla. Ty původní Ježkovy písně jsme aranžovali spolu s Honzou Drábkem. Je to sedm nebo osm písniček, většinou ty nejznámější hity, ale některé jsem slyšel poprvé. Podstatné bylo vše upravit pro správnou délku a také ve vhodných tóninách pro herce, kteří tam zpívají. S autorem scénické hudby jsme řešili také tonální návaznost. Byla to zajímavá práce, i co se týče spolupráce s herci a režisérem v celém tom divadelním kolosu.

Myslíte, že Ježek má stále co říct generaci hudebníků kolem dvaceti let?

To je těžká otázka. Já k němu mám silný vztah, ale to proto, že jsme si ty písničky doma zpívali s rodiči a znal jsem je

Wonder Brass Company, foto: Štěpán Filip

Honzy Drábka a našeho flétnisty Františka Hrubého.

S cenou OSA je spojena finanční odměna. Už máte představu, jak s ní naložíte?

Zatím ne tak docela, ale uvažuji o investici do softwaru a virtuálních nástrojů. Určitě to „naleju“ zpátky do hudby.

Studujete skladbu na Konzervatoři Jaroslava Ježka pod vedením Jiřího Doubka. Obohatil vás v něčem konkrétním v přístupu k vlastní skladbě?

Konkrétně pan Doubek tolik ne, protože s ním se více zaměřujeme na klasičtější hudbu. Snažím se věnovat širokému spektru žánrů a chtěl bych umět napsat jak dobrou klasiku, tak stejně dobrý jazz. Myslím, že v klasice mě hodně posunul. V rámci jazzu chodím spíše za jinými

bojovat, například když píšu zpěvnou linku, tak si to nehraji na basu, ale na jiný nástroj, nebo si to prostě zazpívám. Velká devíza studia skladby je to, že nejsem omezený jen jedním nástrojem. I když je

od dětství. Nevím, jak moc jsou důležité například v rámci naší školy, která sice nese Ježkův odkaz, ale věnuje se spíše původnímu americkému jazzu, od něhož se sám Ježek vzdálil.

Wonder Brass Company, foto: Štěpán Filip

Věnujete se hlavně jazzu, i když nikoli výhradně. Co vás na něm tolik přitahuje?

Jsem analytický typ. Pocházím z rodiny architektů a stavařů a baví mě rozebírat strukturu hudby. K jazzu jsem se dostal, když jsem začal zkoumat zákoutí harmonie. Chtěl jsem rozumět tomu, co se v písničkách děje, i v těch Ježkových. Vždycky když něčemu nerozumím, snažím se věcem přijít na kloub. Můj tehdejší učitel na gymnáziu mi doporučil učebnici Milana Svobody, u kterého teď shodou okolností studuji jazzovou harmonii. Přečetl jsem ji několikrát a harmonický systém a bohatost vyjadřovacích prostředků mě uchvátily. Skrze jazzovou harmonii jsem se pak dostal i ke všemu ostatnímu, například k tomu, jak hrát dobrý walking bass na basu, což pro mě byl velký objev. Nejsem zdaleka tak dobrý jako lidé, kteří u nás studují baskytaru, ale snažím se do toho pronikat.

Na vašem YouTube kanále jsem zaregistroval také vaši skladbu Faux Pas De Trois pro klasický ansámbl, jde o variaci na polku Škoda lásky Jaromíra Vejvody. Proč zrovna tahle skladba?

To vzešlo z našeho kapelního vtipu. Náš trumpetista Tomáš Vašata je velký dechovkář. Párkrát se nám stalo, že po zkoušce, když jsme balili nástroje, někdo začal jen tak hrát píseň *Škoda lásky*, protože to je známé téma. A pak jsme na to začali jamovat. Přešlo to ve vtip, který děláme na koncertech, že když hrajeme přidavek, začneme *Škodou lásky* a pak plynule přejdeme do *Jablka poznání*, což je naše předavková písnička. Loni v létě jsem dostal zakázku od Kristiny Kasíkové z naší školy. Říkala, že povede klavírní trio (klavír, housle, flétna) a že pro toto obsazení nemá široký repertoár a jestli bych pro ně nechtěl něco napsat. Dlouho jsem o tom přemýšlel a nakonec jsem přišel s nápadem, že se to bude jmenovat *Faux Pas De Trois*, což je slovní hříčka. Pas de trois je baletní tanec pro tři a faux pas je francouzsky ostuda. Spojil jsem to do názvu pro tohle trio. Variace na *Škodu lásky* mi přišla jako dobrý základ pro taneční skladbu.

Máte nějaký dlouhodobý sen, ať už jako skladatel, nebo jako hudebník?

Vždycky se přistihnu, že rád plánuji pro velké ansámblы. Baví mě psát pro velká

Peníze z výhry určitě „naleju“ zpátky do hudby.

obsazení. Letos jsem měl velké štěstí, že se mi podařilo zaranžovat jednu věc pro symfonický orchestr (šlo o muzikálovou píseň *Losing My Mind*, kterou provedl SOČR, pozn. autora). A mám teď domluvené s Milanem Svobodou, že mi provedou jednu bigbandovou skladbu, z toho mám velkou radost. Lákají mě hybridní obsazení, jako je Metropole Orkest, jde napůl o big band a napůl o symfonický orchestr. Jsou tam smyčce, barevná dřeva a rytmická sekce. Nebo The NYChillharmonic, kde je big band a nazvučený smyčcový kvartet. Takto píše například basista Adam Neely. S podobným obsazením bych někdy chtěl udělat koncert a pojmut to jako suitu, něco delšího, co by drželo pohromadě a mělo stavbu a příběh. Takže jestli po něčem toužím, jsou to větší tělesa. ●